

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jitky Denemarkové a soudců Mgr. Patricie Adamičkové a Mgr. Pavla Freiberta ve věci

žalobkyně: **Obchodní centrum SAN s.r.o.**, IČO 02241943
sídlem Lidická 2567/56, 787 01 Šumperk
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Tomášem Vítkem
sídlem Argentinská 783/18, 170 00 Praha 7

proti
žalované: **STINTER CZ s.r.o.**, IČO 25959506
sídlem Perucká 2522/1, 120 00 Praha 2 – Vinohrady
zastoupená advokátem Mgr. Alešem Brodským
sídlem Konviktská 998/15, 110 00 Praha 1

o zaplacení 206.315,10 Kč, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. června 2020, č. j. 10 C 78/2019-119,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 22.845 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Ing. Tomáše Vítky.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Horáčková.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni zákonný úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 999.499,48 Kč od 8. 12. 2016 do 1. 7. 2019 (výrok I.) jakož i náhradu nákladů řízení ve výši 65.365 Kč (výrok II.).
2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala vůči žalované shora popsaného úroku z prodlení s tím, že samotná jistina (v částce 999.499,48 Kč podle faktury č. 16FV093, kterou byla žalované vyúčtována cena díla podle smlouvy ze dne 23. 6. 2016) jí byla přiznána již dříve pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 7. 2017, č. j. 37 C 3/2017-149, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2019, č. j. 68 Co 379/2018-234. Tato jistina byla splatná ke dni 7. 12. 2016, uhrazena byla však až ke dni 1. 7. 2019, kdy byla od žalované exekučně vymožena. Za dobu od 8. 12. 2016 do 1. 7. 2019 proto žalobkyni náleží zákonný úrok z prodlení, který však žalovaná nezaplatila ani na základě předžalobní výzvy.
3. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí s tím, že uplatňovaná pohledávka zanikla započtením. Žalovaná nabyla postoupením podle smlouvy ze dne 30. 11. 2016 od společnosti CREOL Invest s. r. o. pohledávky vůči společnosti SAN-JV, s. r. o., jejichž původní věřitelkou byla Blanka B., a to ve výši celkem 496.996,07 Kč; žalobkyně je ve vztahu k těmto pohledávkám v postavení ručitele podle ustanovení § 71 ZOK, neboť je dceřinou společností dlužníka, obě společnosti jsou personálně propojeny (měly stejného jednatele) a žalobkyně z této pozice ovlivnila jednání dlužníka v jeho neprospěch natolik, že dlužník postupně přestal plnit své závazky a dostal se do insolvence, své závazky převedl na žalobkyni a nakonec převedl i svůj obchodní podíl v žalobkyni na třetí osobu (nyní již tedy obě společnosti propojeny nejsou).
4. Po skutkové stránce vyšel soud prvního stupně ze smlouvy o dílo č. 42966/2016, uzavřené mezi stranami dne 24. 6. 2016, jejímž předmětem bylo provedení díla v podobě zateplení pláště hlavní budovy a výměna kotelny. Soud prvního stupně konstatoval, že v této smlouvě nedošlo k dohodě o jiné než zákonné výši úroku z prodlení. Z vystavené faktury č. 16FV093 pak soud prvního stupně zjistil vyúčtování ceny za provedené dílo v částce 1.099.499,48 Kč se splatností ke dni 7. 12. 2016, přičemž o povinnosti žalované k zaplacení částky 999.499,48 Kč podle této faktury bylo již dříve pravomocně rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 7. 2017, č. j. 37 C 3/2017-149, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2019, č. j. 68 Co 379/2018-234; v uvedeném řízení však nebylo rozhodnuto o nyní požadovaném úroku z prodlení. Pokud jde o kompenzační námitku, omezil se soud prvního stupně na zjištění, že žalovanou započítávané pohledávky byly vyúčtovány nejpozději ke dni 1. 11. 2013, přičemž toto je současně den, kdy vznikla žalobkyně coby dceřiná společnost dlužníka SAN-JV, s. r. o.; další dokazování soud prvního stupně v tomto směru neprováděl, neboť je měl za nadbytečné.
5. Po právní stránce soud prvního stupně především konstatoval svou vázanost dřívějšími rozhodnutími, jimiž byla žalobkyni přiznána jistina předmětného dluhu (§ 159a odst. 1 o. s. ř.), jejímž příslušenstvím je nyní projednávaný úrok z prodlení. Tento nárok žalobkyni svědčí podle ustanovení § 1970 o. z. s ohledem na zjištěné prodlení žalované (§ 1968 o. z.) po celé žalobou uplatněné období, přičemž výše úroku z prodlení je při absenci odlišné smluvní úpravy určena podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Ve vztahu k žalovanou uplatněné kompenzační námitce soud prvního stupně citoval ustanovení § 71 ZOK, podle kterého každý, kdo pomocí svého vlivu v obchodní korporaci rozhodujícím způsobem ovlivní chování obchodní korporace k její újmě, tuto újmu nahradí, ledaže prokáže důvody, pro které mohl rozumně předpokládat, že jedná informovaně a v obhajitelném zájmu ovlivněné osoby (odst. 1); současně taková osoba ručí věřitelům ovlivněné osoby za splnění těch dluhů, které jim ovlivněná osoba nemůže v důsledku ovlivnění zcela nebo zčásti splnit (odst. 3). V té souvislosti soud prvního stupně konstatoval, že podmínky tohoto ustanovení nelze shledat za naplněné. Personální propojení obou společností samo o sobě nemůže vést k závěru o tom, že žalobkyně coby dceřiná společnost ovlivnila svou mateřskou společnost k její škodě; nadto pohledávky, za které by žalobkyně měla ručit a jež proto

nyň žalovaná uplatňuje k započtení, vznikly nejpozději ke dni, kdy vznikla i sama žalobkyně. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky z 1. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5711/2017, soud prvního stupně dále konstatoval nemožnost přihlídnout k započtení i z toho důvodu, že zkoumání existence a výše započítávané pohledávky by nepřiměřeně prodlužovalo řízení o pohledávce žalobkyně, je tedy dána překážka započtení pro nejistotu a neurčitost započítávané pohledávky.

6. O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal ji žalobkyni ve výši určené z odměny advokáta a náhrady jeho hotových výdajů podle příslušných ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**AT**“) za celkem 5 úkonů právní služby, 21% DPH a zaplaceného soudního poplatku.
7. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání. Namítala, že soud prvního stupně ve svém rozhodnutí *de facto* zcela abstrahoval od vznesené kompenzační námitky, přičemž většinu souvisejících důkazních návrhů nepřipustil a žalované neposkytl ani prostor pro písemné doplnění relevantních tvrzení, byť žalovaná o lhůtu žádala s odůvodněním, že se jedná o skutkově rozsáhlejší argumentaci. Žalovaná nesouhlasí se závěry soudu prvního stupně o tom, že je vyloučeno, aby žalobkyně jakožto dceřiná společnost vykonávala vliv na společnost SAN-JV s. r. o., resp., že takový vliv mohl vykonávat jen její jednatel Josef V. (který byl v rozhodné době jednatelem obou společností a společníkem společnosti SAN-JV s. r. o.). Vlivnou osobou ve smyslu ustanovení § 71 ZOK může být kdokoli, kdo bude schopen relevantně ovlivnit obchodní korporaci, tj. v daném případě i žalobkyně (prostřednictvím svého jednatele). V té souvislosti žalovaná odkazovala na rozsudek Soudního dvora EU (dále jen „**SDEU**“) ve věci Akzo Nobel NV a další proti Komisi, sp. zn. C-97/08, podle něhož může být chování dceřiné společnosti přičítáno společnosti mateřské, a to pro účely uložení pokuty mateřské společnosti. Důsledkem ovlivnění pak v daném případě bylo, že společnost SAN-JV s. r. o. se od roku 2015 neúčastnila žádného výběrového řízení na veřejnou stavební zakázku, ačkoli do konce roku 2014 se takových výběrových řízení účastnila; namísto ní se výběrových řízení účastnila žalobkyně. Nadto společnost SAN-JV s. r. o. uskutečnila pro ni nevýhodný obchod, když 1. 6. 2015 převedla obchodní podíl v žalobkyni na dceru jednatele, čímž jako mateřská společnost ztratila vliv na realizaci a plnění dosud sjednaných a realizovaných smluv o dílo s jednotlivými investory, což vyústilo ve ztrátu kontroly nad příjmy z těchto smluv a v konečném důsledku vedlo ke zhoršení solventnosti dlužníka. Soud prvního stupně se však těmito okolnostmi nezabýval, soustředil se toliko na otázku ovládnutí (a nikoli vlivu), což však je odlišný právní institut. Za nesprávný považuje žalovaná postup soudu prvního stupně i v tom směru, že od ní nejprve požadoval doplnění rozhodných skutečností a důkazů, vzápětí však rozhodl o zamítnutí navržených důkazů. Takový postup je pro žalovanou nečekaný, neboť ačkoli výzvě soudu prvního stupně vyhověla, soud se její argumentací nezabýval. Nadto soud prvního stupně v napadeném rozhodnutí ani nijak neodůvodnil, proč navržené důkazy zamítl. V průběhu jednání odvolacího soudu žalovaná doplnila své odvolání tak, že v mezidobí nastala nová skutečnost spočívající v nabytí dalších pohledávek za žalobkyni a jejich započtení proti nároku žalobkyně uplatňovanému v tomto řízení. Konkrétně jde o pohledávku původního věřitele Strojírny Loštice s. r. o. na vrácení půjčky ve výši 1.290.000 Kč s úrokem 82.016,24 Kč (5 % ročně do dne splatnosti půjčky) podle smlouvy o půjčce ze dne 15. 7. 2018, tato pohledávka byla žalované postoupena smlouvou ze dne 23. 11. 2020 a žalobkyně byla o postoupení informována dopisem ze dne 23. 11. 2020. Dále pak jde o pohledávku původního věřitele Ivo S. na zaplacení částky 23.721 Kč ceny za provedené sádrokartonářské práce na akci SDK Úsov podle ústní smlouvy o dílo a navazující faktury původního věřitele č. 14/2020 ze dne 2. 7. 2020; tuto pohledávku žalovaná nabyla smlouvou o postoupení ze dne 23. 11. 2020, postoupení bylo žalobkyni oznámeno dopisem ze dne 23. 11. 2020. Tyto pohledávky uplatnila žalovaná k započtení proti pohledávce vymáhané vůči ní žalobkyni v tomto řízení, a to první z popsaných pohledávek v rozsahu 153.157,47 Kč a druhou v rozsahu 24.496,31 Kč (jistina včetně zákonného úroku z prodlení od 3. 7. do 24. 11. 2020), a to dopisem ze dne 24. 11. 2020. V důsledku započtení tedy pohledávka žalobkyně zanikla v rozsahu

177.653,78 Kč. Žalovaná proto navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně (byl-li by postup soudu prvního stupně shledán správným) změnu napadeného rozhodnutí co do částky 177.653,78 Kč tak, že žaloba bude v tomto rozsahu (s ohledem na pozdější započtení) zamítnuta.

8. Žalobkyně ve svém vyjádření k podanému odvolání uvedla, že postup soudu prvního stupně, jeho skutková zjištění, jakož i z nich plynoucí právní závěry, považuje za správné. Neztotožňuje se s námitkou žalované, že by jí soudem prvního stupně nebyl poskytnut potřebný prostor, a to s ohledem na zásadu ústnosti; žalovaná, která v řízení byla zastoupena advokátem, mohla výzvu soudu prvního stupně očekávat, a tedy bylo možno žádat její odpovídající reakci již při předmětném ústním jednání. Nadto měla žalovaná možnost písemně se vyjadřovat v celém průběhu řízení včetně nynějšího řízení odvolacího, nepředložila však jiné argumenty nad rámec již uplatněných. Není pravdou ani to, že by soud prvního stupně zamítl „většinu“ důkazních návrhů, neboť zamítnut byl pouze návrh na připojení spisu sp. zn. 42 C 61/2017 (u nějž nebylo specifikováno, jakými dokumenty ze spisu by měl být důkaz proveden) a návrh na výslech Pavla N.. Žalobkyně zdůraznila, že před svým vznikem neměla žádnou možnost ovlivnit chování dlužníka (své mateřské společnosti), přičemž veškeré pohledávky, které takto žalovaná uplatňuje, mají původ (byly fakturovány) v tomto období. Pokud jde o argumentaci žalované stran účasti dlužníka ve výběrových řízeních na veřejné zakázky, připomněla žalovaná, že důvodem byla ztráta bezdlužnosti mateřské společnosti vůči správci daně, která účasti na veřejných zakázkách bránila. Konkrétní ovlivňující jednání pak žalovaná netvrdila. Pokud jde o nově uplatněný zápočet, žalobkyně k němu uvedla, že jej neuznává a pokládá jej za neúčinný. Předmětné pohledávky neexistují a je o nich vedeno jiné řízení. Sporné je i samo postoupení pohledávek. Ve smyslu konstantní judikatury jde o pohledávky nejisté a neurčité, a tedy i nezpůsobilé k započtení. Závěrem proto žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku jakožto věcně správného.
9. Po zjištění, že odvolání je přípustné (§ 202 o. s. ř. a contrario), bylo podáno osobou k tomu oprávněnou (§ 201 o. s. ř.) a včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal odvolací soud ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
10. Předně odvolací soud k samotnému nároku žalobkyně předesílá, že ve vztahu k němu není soudu prvního stupně čeho vytknout, ostatně ani sama odvolatelka tak nečiní a své námitky směřuje výlučně proti tomu, jak soud prvního stupně posoudil uplatněnou kompenzační námitku. Pouze ve stručnosti tedy odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně své rozhodnutí o nároku uplatněném žalobkyní založil na správně a úplně zjištěném skutkovém stavu, pokud vyšel z toho, že jistina předmětné pohledávky byla žalobkyni již dříve přiznána pravomocným soudním rozhodnutím v jiném řízení, řádně byla zjištěna i splatnost pohledávky (dle předkládané faktury), a tedy i celkové období prodlení, za něž žalobkyni náleží požadovaný úrok z prodlení. V tomto ohledu je tedy rozhodnutí soudu prvního stupně zcela správné.
11. Pokud jde o pohledávku, kterou žalovaná uplatnila k započtení proti nároku žalobkyně, je třeba se soudem prvního stupně souhlasit v tom směru, že započtení této pohledávky brání překážka zakotvená v ustanovení § 1987 odst. 2 o. z., podle kterého není k započtení způsobilá pohledávka nejistá nebo neurčitá. Rozhodovací praxe dovolacího soudu byla v tomto směru shrnuta především v rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2020, sp. zn. 31 Cdo 684/2020, odkud plyne, že „nejistou nebo neurčitou“ ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z. je (zásadně) pohledávka ilikvidní, tj. pohledávka, která je co do základu anebo výše sporná (nejistá), a jejíž uplatnění vůči dlužníku (věřiteli pasivní pohledávky) formou námitky započtení vyvolá (namísto jednoznačného, tj. oběma dotčenými stranami akceptovaného, zániku obou pohledávek v rozsahu, v jakém se kryjí) spory o existenci či výši aktivní pohledávky. Za nejistou či neurčitou nelze pohledávku považovat pouze proto, že ji dlužník neuznává (odmítá uhradit) nebo že je sporná (nejednoznačná) její právní kvalifikace. Likvidita aktivní pohledávky je hmotněprávním předpokladem započtení; není-li aktivní pohledávka „jistá a určitá“, odporuje

započtení zákonu a je zpravidla (relativně) neplatné. Dovolá-li se věřitel pasivní pohledávky vůči dlužníku relativní neplatnosti jeho právního jednání (jednostranného započtení), účinky započtení nenastanou (pasivní pohledávka nezanikne). Z rozsudku Nejvyššího soudu z 1. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5711/2017, se pak podává, že v kontextu civilního procesu je zákaz jednostranného započtení nejistou a neurčitou pohledávkou spatřován zejména v ochraně věřitele před tím, aby řízení o jím uplatněné pohledávce bylo zdržováno složitým prokazováním protipohledávek dlužníkových. Lze-li očekávat, že by námitka započtení s ohledem na obtížnost zjišťování existence a výše započítávané pohledávky nepřiměřeně prodlužovala řízení o pohledávce uplatněné žalobou, je možné konstatovat nekompenzabilitu započítávané pohledávky pro nejistotu a neurčitost. Současně však nelze daný nástroj aplikovat způsobem, který by žalovaného zcela zbavoval námitky započtení jako zákonem předvídané procesní obrany. Nebylo by správné, aby na základě citovaného ustanovení mohl soud odhlédnout od jakékoli vzájemné pohledávky žalovaného dlužníka, pokud proti ní žalující věřitel uplatní racionální argumentaci, neboť tím není řízení o žalobou uplatněné pohledávce bez dalšího zdržováno. Za nejistou a neurčitou není pohledávku uplatněnou k započtení povětšinou namíste označit tehdy, pokud pochybnosti o její existenci vyvolává toliko spornost právní kvalifikace, nikoli problematičnost zjišťování skutkových předpokladů jejího vzniku. Nadto lze usuzovat, že je závěr o nekompenzabilitě protipohledávky v rámci civilního procesu méně často přiléhavý tam, kde započítávaná pohledávka vyvstává ze stejného právního vztahu jako pohledávka uplatněná žalobou.

12. V daném případě pak je namíste konstatovat, že žalobkyně se relativní neplatnosti kompenzační námitky dovolala, když zřetelně vyjádřila nesouhlas s tímto započtením a uvedla rovněž jeho důvody v podobě konkrétních námitek vůči započítávaným pohledávkám, které je právě proto třeba považovat za nejisté ve smyslu výše citované zákonné úpravy. Je nepochybné, že již sama konstrukce předmětné započítávané pohledávky ze strany žalované je ve své podstatě až krkolomná, když nejde toliko o spornou vzájemnou pohledávku, nýbrž o pohledávku původně jiných věřitelů (žalovaná je postupníkem) za jiným dlužníkem, vůči níž by mělo žalobkyni vzniknout zákonné ručení. V souladu s výše citovanými závěry dovolacího soudu pak je namíste konstatovat, že spornost (a tím i nejistota) předmětné pohledávky není dána toliko spornou právní kvalifikací, nýbrž extrémním rozsahem rozhodných skutečností, které zčásti nejsou ze strany žalované ani konkrétně tvrzeny a zčásti jsou mezi stranami sporné. Ty zahrnují nejen předpoklady vzniku samotné pohledávky (nadto výrazně staršího data, což opět skutkovou situaci podstatně komplikuje), ale i postoupení těchto pohledávek a zejména předpoklady pro vznik zákonného ručení. Především k této otázce by bylo třeba zkoumat konkrétní ovlivnění dlužníka ze strany žalobkyně (tj. takové ovlivnění, které je bez pochybností přičitatelné žalobkyni), jakož i konkrétní škodu, která v důsledku toho dlužníkovi vznikla. Nutno konstatovat, že tvrzení žalované, k jejichž doplnění byla řádně vyzvána soudem prvního stupně podle ustanovení § 118a odst. 1 o. s. ř., nejsou v tomto směru dostačující (a i proto nebylo namíste shledat její obranu opodstatněnou); nelze tu shledat důvodnou ani námitku žalované v tom směru, že jí měla být poskytnuta delší lhůta pro doplnění, neboť jednání je zásadně ústní, předmětná výzva má své místo právě při ústním jednání a žalovaná (kvalifikovaně zastoupena advokátem) si musela být nutnosti doplnění těchto tvrzení vědoma, měla proto takovouto výzvu očekávat a být připravena na ni odpovídajícím způsobem reagovat. Žalovaná však přesto netvrdila žádné konkrétní jednání žalobkyně, kterým by tato ovlivnila chování své mateřské společnosti, a netvrdila ani konkrétní škodu, která by v důsledku takového jednání měla dlužníkovi vzniknout. Za tohoto stavu věci pak není možno označit za nesprávný postup soudu prvního stupně, pokud neprovedl žalovanou navržené důkazy a o věci rozhodl; i bez tohoto dokazování je totiž zřejmá neúplnost, a tedy nedostatečnost již samotných obranných tvrzení žalované, jakékoli další dokazování by tedy bylo zjevně nadbytečné.
13. K jednotlivým tvrzením žalované (z hlediska jejich relevance, resp. úplnosti) pak lze uvést následující. Pokud žalovaná uváděla, že dlužník se do roku 2014 účastnil výběrových řízení na veřejné zakázky a od roku 2015 již nikoli, nejde tu o tvrzení o ovlivňujícím jednání žalobkyně, nýbrž

nejvýše o následek (což ostatně uváděla i sama žalovaná) možného ovlivnění; to samo o sobě však nijak konkrétně tvrzeno není. Z pouhého personálního propojení obou společností nelze dovozovat, že by jednání Josefa V. v pozici jednatele dlužníka (mateřské společnosti) bylo přičitatelné žalobkyni (byť jejím jednatelem byla tatáž osoba). Již jen ze vzájemného vztahu obou korporací (ovlivněna by měla být dle tvrzení žalované mateřská společnost ze strany své dceřiné společnosti) se konstrukce žalované jeví jako nepravděpodobná. Ani z judikatury SDEU, citované žalovanou, takový závěr neplyne – toto rozhodnutí hovoří o tom, že jednání dceřiné společnosti může být přičítáno společnosti mateřské, opačné závěry však odtud dovozovat nelze. Až absurdní se pak v té souvislosti jeví konstrukce žalované, že žalobkyně ovlivnila svou mateřskou společností i v tom smyslu, že tato převedla obchodní podíl v žalobkyni na třetí osobu, tj., že žalobkyně (ovládaná dlužníkem coby společníkem) ovlivňovala, kdo jiný by měl být její ovládající osobou (společníkem). Odvolací soud v té souvislosti nepřehlédl ani argumentaci žalované v tom směru, že v důsledku toho dlužník (mateřská společnost) ztratil vliv na svou původní dceřinou společnost (žalobkyni) a kontrolu nad jejími příjmy, což je smysluplná, současně však ve své podstatě protisměrná argumentace oproti tvrzení žalované o ovlivnění mateřské společnosti ze strany jí ovládané a kontrolované žalobkyně. Nelze pak přehlédnout ani to, že neúčast dlužníka ve výběrových řízeních na veřejné zakázky byla přesvědčivě vysvětlena (nesplněním podmínky bezdlužnosti vůči státu). Nadto nebyla ze strany žalované tvrzena ani konkrétní škoda, která by měla dlužníkovi v důsledku tvrzeného ovlivnění vzniknout. V té souvislosti lze soudu prvního stupně vytknout toliko ten jeho závěr, že ručení podle ustanovení § 71 ZOK je v daném případě vyloučeno z toho důvodu, že žalobkyně sama (coby tvrzený ručitel) vznikla až poté, co vznikly pohledávky, za něž má ručit. Zákonné ručení i za pohledávky staršího data by totiž mohlo být založeno rovněž pozdějším ovlivňujícím jednáním žalobkyně (jež však nebylo konkrétně tvrzeno, srov. výše), z něžž byl až následně vznikla dlužníkovi (rovněž nijak konkrétně netvrzená) škoda, v důsledku čehož by pak přestal být schopen hradit své závazky (včetně i starších dosud nesplacených dluhů). V konečném výsledku je však závěr soudu prvního stupně o nedůvodnosti uplatněné obrany žalované věcně správný.

14. Odvolací soud na tomto místě shrnuje, že obranu žalované tedy nelze shledat opodstatněnou nejen proto, že rozhodné skutečnosti byly tvrzeny jen zčásti (přes výzvu soudu prvního stupně podle ustanovení § 118a odst. 1 o. s. ř. žalovaná netvrdila konkrétní ovlivňující jednání žalobkyně a ani škodu, která z něj měla dlužníkovi /její mateřské společnosti/ vzniknout), tj. neunesla v tomto směru břemeno tvrzení. Důvodem je i rozsah rozhodných (a jen částečně tvrzených) skutečností podstatných pro posouzení pohledávky uplatňované žalovanou k započtení, přičemž tyto skutečnosti jsou mezi stranami sporné. Tento rozsah je ve zřetelném kontrastu s jasnou pohledávkou žalobkyně (založenou na opožděné úhradě jistiny, která sama o sobě již byla žalobkyni přiznána pravomocným rozhodnutím v jiném řízení), přičemž tu jde o pohledávky se zcela odlišným skutkovým základem. Je proto odůvodněn též závěr o jejich nekompenzabilitě podle ustanovení § 1987 odst. 2 o. z.
15. Pokud pak jde o další započtení, které bylo uplatněno až v průběhu odvolacího řízení (při jednání odvolacího soudu), uplatnila žalobkyně i zde námitku, že toto započtení odporuje ustanovení § 1987 odst. 2 o. z., neboť jsou započítávány nejisté pohledávky. Této námitce je třeba přisvědčit, neboť i zde je značný kontrast mezi okruhem skutečností rozhodných pro zjištění vzájemně uplatňovaných pohledávek. Zatímco pohledávka žalobkyně je odvozena od již pravomocně přiznané jistiny a jde v zásadě jen o otázku její splatnosti a konečné úhrady, přičemž ani o těchto skutečnostech není mezi stranami sporu, ohledně započítávaných pohledávek žalované je situace diametrálně odlišná. Opět tu jde nejen o prokazování skutečností rozhodných pro závěr o vzniku samotných těchto pohledávek (jež jsou mezi účastníky sporné) v podobě poskytnutí tvrzené půjčky, resp. uzavření tvrzené ústní smlouvy o dílo a provedení prací, jež opět nejsou nijak konkrétně tvrzeny, nýbrž i o jejich postoupení. Nejde tu tedy toliko o sporné právní posouzení a nelze ani konstatovat, že by vzájemně uplatňované pohledávky plynuly ze shodného základu.

Nadto nelze přehlédnout ani to, že předmětné započtení bylo uplatněno až při nařízeném jednání odvolacího soudu dne 20. 1. 2021, ačkoli k němu mělo dle žalované dojít již o téměř 2 měsíce dříve, a navíc bylo předmětné podání odvolacímu soudu předloženo bez příloh (listin), jimiž v rámci tohoto podání žalovaná navrhuje provést důkaz. I z tohoto pohledu se jeví, že daleko spíše než o legitimní obranu jde ze strany žalované o snahu co nejvíce prodloužit trvání tohoto řízení a tím i oddálit plnění své v podstatě nepochybné povinnosti vůči žalobkyni (v tomto smyslu nejde o ojedinelé jednání, shodně je třeba hodnotit kupř. i uplatnění zjevně nedůvodné námitky nedostatku věcné příslušnosti krátce před nařízeným jednáním soudu prvního stupně dne 3. 2. 2020, o jehož odročení předtím žalovaná neúspěšně žádala a jež bylo takto z její strany zmařeno). I zde je proto namístě shledat důvody pro závěr o nekompenzabilitě započítávaných pohledávek z důvodu, že jsou nejisté ve smyslu výše citovaných závěrů přijatých dovolacím soudem.

16. Nadto je odvolací soud přesvědčen i o nepřipustnosti takto uplatněného započtení s ohledem na ustanovení § 216 odst. 1 o. s. ř., které v odvolacím řízení vylučuje uplatnění kompenzační námitky podle ustanovení § 98 o. s. ř., přičemž ve své podstatě tu jde o zapovězené uplatnění nového nároku (srov. též odst. 2 cit. ust.). Tuto úpravu pak nelze bez dalšího obejít tím, že odvolacímu soudu bude formálně předložen hmotněprávní zápočet (v daném případě navíc v rozporu s ustanovením § 1987 odst. 2 o. z.).
17. Odvolací soud tedy shrnuje, že nárok uplatněný žalobkyní byl soudem prvního stupně řádně shledán po právu, naopak obranu žalované soud prvního stupně správně vyhodnotil jako neopodstatněnou. Shodně pak hodnotil odvolací soud i obranu (započtení) dodatečně uplatněnou ze strany žalované až v průběhu odvolacího řízení.
18. Pouze ve stručnosti odvolací soud uvádí, že správným shledává též rozhodnutí soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení, na jehož odůvodnění (bod 17. odůvodnění napadeného rozsudku) pro stručnost odkazuje.
19. Odvolací soud proto napadený rozsudek v celém rozsahu jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.).
20. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 224 odst. 1 o. s. ř. Na náhradu má právo žalobkyně, jež byla i v odvolacím řízení zcela úspěšná. Náklady řízení na její straně jsou tvořeny odměnou jejího zástupce (advokáta) ve výši 18.280 Kč, tj. po 9.140 Kč podle ustanovení § 7 AT (tarifní hodnotou je ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 AT kapitalizovaná částka požadovaného úroku ve výši 206.315,10 Kč), za každý z obou úkonů právní služby spočívajících v sepisu vyjádření k podanému odvolání žalované a v účasti při jednání odvolacího soudu. Dále advokátovi náleží náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, 4 AT ke každému z těchto úkonů, celkem tedy 600 Kč. Souhrn těchto částek je dále třeba navýšit o 21% DPH, neboť advokát je dle předloženého osvědčení registrován coby plátcem této daně. Náklady na straně žalobkyně jsou proto určeny celkovou částkou 22.845 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 20. ledna 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Horáčková.

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu